

[Перейти до змісту ▼](#)

РІЗДВЯНЕ ПОСЛАННЯ ІЄРАРХІВ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ У ЗАХІДНІЙ ЄВРОПІ

*«Ще бо трохи, дуже мало часу,
і той, хто має прийти, прийде,
не забариться» (до Євреїв 10,37).*

ХРИСТОС РОЖДАЄТЬСЯ!

**Всесвітліші і Всечесніші Отці,
Преподобні Брати і Сестри в монашестві,
Дорогі в Христі Брати і Сестри!**

Один із образів присутності Бога між людьми – це його прихід. Господь приходить, щоб бути зі своїм народом. *«Я ходитиму проміж вас і буду вашим Богом, а ви будете моїм народом»* (Левіт 26,12; див. Єремія 30,22). Бути Божим народом означає мати особливе місце в Божому серці. Ідея приходу Господа допомагає скріпити нас у надії, що ми ніколи не самі! Можемо завжди покладатись на Бога! *«Надія ж не засоромить, бо любов Бога влита в серця наші Святим Духом, що нам даний»* (до Римлян 5,5).

Іриной Юрчук, «Різдво»

У часі підготовки і святкувань Христового Різдва роздумуймо про три приходи Господа до нас: прихід у тілі, прихід до наших сердець, прихід при кінці світу.

«Якже сповнився час, Бог послав свого Сина, що народився від жінки» (до Галатів 4,4). «Їде, їде Бог на санях, Роздає дари усім,... Бо сьогодні народився Божий Син» (колядка). Це перший прихід Сина Божого на землю. Він «воплотився з Духа Святого і Марії Діви, і став людиною», як визнаємо у Символі віри. Ісус Христос взяв на себе людську природу, щоб бути подібним до нас у всьому, крім гріха (пор. до Євреїв 4,15). Своїм прикладом Ісус виявив нам Божу любов до нас; своїм словом навчив нас жити як свобідні діти Божі; своєю жертвою на хресті примири́в нас із Богом Отцем та здійснив пророцтва про те, що будемо Його народом.

«Христос вірою оселився у серцях ваших» (до Ефесян 3,17). Другий прихід Ісуса Христа започатковується у святому таїнстві Хрещення і відбувається в наших серцях. Господь єднається з нами, щоб бути з нами в наших радощах і смутках. Прихід Ісуса довершується в нашому житті повсякчасно, а втім Ісус шанує нашу свободу і очікує на відкритість нашого серця: «От, стою при дверях і стукаю: як хто почує голос мій і відчинить двері, увійду до нього і вечерятиму з ним і він зо мною» (Одкровення 3,20). Вознісшись на небо, Христос не покинув світ, а залишився в ньому через Святого Духа. Дух запрошує нас почути голос Божий, відкрити Йому двері нашого серця і дозволити керувати нашим життям. А Ісус як Добрий Пастир «веде мене на тихі води. Він відживляє мою душу, веде мене по стежках правих імени ради свого» (Псалом 23,2–3). Христос вірний, Він поведе нас праведним шляхом, допоможе нам бути досконалими, «як Отець ваш небесний досконалий» (Матея 5,48). А коли ми падаємо у гріх, Ісус перший, із ніжністю, з розумінням приходить нам на допомогу, щоб нас піднести, кликати до покаяння. «Він очеретини надломаної не доломить і гно́та тліючого не загасить, аж поки не доведе право до перемоги» (Матея 12,20). Просфора, яку вживаємо до Літургії, має печатку з грецькими словами: «ІС ХС НІ КА» – Ісус Христос перемагає. Адже Він «смертю смерть подолав» – то й нас залучає до своєї перемоги.

«І вдруге прийде зі славою судити живих і мертвих, а Його царству не буде кінця» (Символ віри). Третій прихід Ісуса Христа «у своїй славі, і ангели всі з ним» (Матея 25,31) – при кінці світу.

Хоч ми це популярно називаємо страшним судом, проте, це буде радісною зустріччю з воскреслим Спасителем! Сильно надіємося на цю зустріч, це ж бо завершення нашого життя та історії світу.

Усе, що Господь обіцяв від створення світу, усе, що Святе Писання каже, сповниться для всіх нас. Нам треба з нетерпінням очікувати й бажати цієї зустрічі з Богом!

Дорогі Брати і Сестри, так як ми готувалися до свята Христового Різдва (передріздвяним постом, сповіддю, святим причастям, вивченням коляд, прибиранням хати, приготуванням подарунків), так слід підготуватись до щоденного приходу Ісуса Христа в наші серця, а поготів – до остаточного його приходу при кінці світу. Ми запрошені жити надією, бо «любов Бога влита в серця наші» (до Римлян 5,5). Надія не дасть нам падати у відчай – навіть посеред страшних обставин кровавої і святотатської російської війни проти нашого народу і Української держави. «З нами Бог! Розумійте народи і покоряйтеся, бо з нами Бог!» (Велике повечір'я). Не дозвольмо, щоб щонебудь затьмарювало нам радість співпричастя з воскреслим Христом!

Щоб підтримати нашу надію, Церква оголосила 2025 рік ювілейним, Святим роком. Святий рік припадає що 25 років (перший такий Ювілейний рік проголосив папа Боніфатій VIII у 1300 році). Відкриття Святого року відбудеться в Римі 24 грудня, а в наших єпархіях та екзархатах – у неділю, 29 грудня (Неділя по Різдві).

Метою Святого року є оживити Божий народ у надії. Папа Франциск тому вибрав гаслом на цей Ювілейний рік слова: **«Надія ж не засоромить»** (до Римлян 5,5), а вірних, які користатимуть із ласк Святого року, назвав *паломниками надії*. Під час цього року заохочуємо вірних брати участь у прощах до святих місць: насамперед, до чотирьох базилік Риму та інших церков Вічного Міста, у тому ж числі – собору Святої Софії та катедри святих мучеників Сергія й Ваха та Жировицької Богоматері; а у країнах наших поселень – до катедральних соборів та інших духовних центрів, визначених Єпископом. А понад усе, нехай цей Ювілейний рік стане для всіх нас нагодою до покаяння, поглиблення нашої віри, лікування душевних ран і травм, спричинених війною, а особливо – усильної молитви за припинення війни та за справедливий і тривалий мир у нашій Батьківщині.

**Жертвуймо отриману в цьому році благодать
(повний відпуст) за відпущення своїх гріхів, або
за наших спочилих рідних, зокрема – за полеглих
захисників і захисниць України.**

Під час наших прощ молимося про Боже милосердя та відпущення гріхів для нас і наших ближніх, огортаймо молитвою наших захисників і захисниць на фронті, усіх поранених і травмованих душевно і тілесно, родини, які втратили своїх рідних та близьких, пам'ятаймо про полонених і насильно депортованих, про шукачів притулку за кордоном і внутрішньо переміщених осіб на рідних землях, а також про наших братів і сестер, які перебувають на тимчасово окупованих теренах України.

Нехай новонароджений Спаситель, який прийшов на землю понад дві тисячі років тому, ввійде в наші серця! Нехай наповнить їх вірою, надією й любов'ю та оживить нас! Нехай уже тут, щоденно, буде з нами, щоб ми колись змогли зустріти Його обличчям в обличчя та в радості і повноті життя перебувати з Ним навіки!

*«Син Божий родився,
Щоб світ просвітився,
Любови навчився у свого Творця.*

...

*Ісус – наш Месія, а Мати Марія –
Для світу надія і вічна краса!»
(коляда «Спас прийшов»)*

ХРИСТОС РОЖДАЄТЬСЯ! СЛАВІТЕ ЙОГО!

З молитвою та архиерейським благословенням

† КЕННЕТ (Новаківський)

Єпископ єпархії Пресвятої Родина в Лондоні
Апостольський візитатор для українців візантійського обряду
в Ірландії та Північній Ірландії

† БОГДАН (Дзюрах)

Апостольський екзарх для українців візантійського обряду
у Німеччині та Скандинавії

† ДІОНІСІЙ (Ляхович)

Апостольський екзарх для українців візантійського обряду в Італії

† ГЛІБ (Лончина)

Апостольський адміністратор єпархії
святого Володимира Великого в Парижі
для українців візантійського обряду
Франції, Бельгії, Нідерландів, Люксембургу та Швейцарії

† СТЕПАН (Сус)

Голова Пасторально-міграційного відділу Патріяршої курії УГКЦ в Києві

Дано в Лондоні, Мюнхені, Римі, Парижі та Києві у Неділю праотців,
15 грудня 2024 р. Б.

РІЗДВЯНЕ ПОСЛАННЯ ІЄРАРХІВ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ У ЗАХІДНІЙ ЄВРОПІ	1
Вийшов друком календар Апостольського екзархату на 2025 рік.....	5
Випуск 68 «Хроніки періоду великої війни»	8
«Церква – це я і ти» – владика Володимир до молоді Німеччини та Скандинавії	9
Дитяче світло святого Мартина в українському храмі у м. Бамберг'	12
Владика Богдан: «Бог дав людині знаряддя проти диявола»	13
У Вашингтоні відзначили 75-річчя української парафії Пресвятої родини	15
Владика Йосафат Говера здійснив Чин освячення музею-садиби у Старому Лисці ...	17
Перша Літургія українців з архиєреєм	20
Свічка миру	22
Вшанування святої Єлизавети	23
«Ви – майбутнє України», – владика Богдан до дітей в Гайдельбергу	24
Перша Літургія українською мовою у Бальдгамі	26
«Ісус Христос – наш мир», – реколекції у Стокгольмі	27
«Де людина забуває про Бога, там вона неминуче забуває і про ближнього», – владика Богдан до українців у Маннгаймі	28
Продовжуємо допомагати українцям	30
Авто для капелана ЗСУ	31
«Я ношу людей, яких я зустрів в Україні у своєму серці і молюсь за мир», – Кардинал Вьолькі на зустрічі з українцями	32
У Мюнхені вшанували блаженних Петра Вергуна і Йосафату Гордашевську	33
Рятуємо захисників	34
Мітинг у Падерборні	35
Діти Майдану ч. 1	37
Різдво в моєму житті дисидента і політв'язня	46
Відійшла з цього світу многогранна людина – християнин, сім'янин, науковець, громадський і духовний діяч – професор Леонід Рудницький	50

ВИЙШОВ ДРУКОМ КАЛЕНДАР АПОСТОЛЬСЬКОГО ЕКЗАРХАТУ НА 2025 рік

10.12.2024 р.

З благословення Преосвященного владика Богдана, апостольського екзарха для українців візантійського обряду в Німеччині та Скандинавії, Літургійна комісія підготувала на 2025 рік григоріанський календар українською та німецькою мовами під назвою «Едігна – блаженна, яка об'єднує народи», в якому до кожного місяця року подана інформація про блаженну Едігну, яка була онучкою Київського князя Ярослава Мудрого. Даний календар можна придбати при українських душпастирствах у Німеччині та країнах Скандинавії.

«Її називають блаженною, яка об'єднує народи. Вона служила людям з подиву гідною самовідданістю і посвятою, тому що поставила на перше місце Бога у власному серці і в житті. Вона і сьогодні вчить нас шукати перш за все Бога і Божого Царства, щоб усе решта в нашому житті знайшло своє належне місце, а ми могли сповняти Божу волю і так досягти ціль нашого християнського і людського покликання.

Послання блаженної Едігни для нас, її нащадків, які живуть в Європі XXI-го століття, полягає на заклику поставити у центрі наших пошуків і устремлень єднання з Богом. Якщо це станеться, ми справді станемо знаком і знаряддям Божого милосердя і Божої мудрості для інших. Зможемо зійти з нашого «трону», щоб звіщати Боже слово надії, лікувати зранені серця і душі, підтримувати вбогих і слабких, усім служити в дусі Христового Євангелія.

Сягаючи своїми родинними коренями княжого київського роду, народившись при королівському французькому дворі та завершивши свій християнський подвиг на теренах Баварії, блаженна Едігна спонукає нас відкрити нашу теперішню всенародну і особисту місію в країнах західного світу.

Що ми принесли із собою з України?

Що можемо запропонувати людям, серед яких живемо нині? Як ми готові послужити їм у свідченні Христового Євангелія задля духовного блага нашого спільного європейського Дому?

Нехай блаженна Едігна єднає нас своїми молитвами з неба в одну родину та супроводжує нас своїм прикладом дорогами молитви і служіння!», – йдеться у слові Апостольського екзарха до читачів нового календаря на 2025 рік.

Пригадуємо, що Отець і Глава Української Греко-Католицької Церкви Блаженніший Святослав проголосив оновлений Місяцеслов УГКЦ, який був затверджений на Синоді Єпископів УГКЦ, який проходив у Римі 3–13 вересня 2023 року. А відтак тепер там внесено пам'ять блаженної Едігни 25 лютого. [...]

**Управа товариства Рідна Школа
вітає зі світлим святом Різдва!
Нехай Христос подарує вашій сім'ї
в Новому році радість і Божу опіку
та Мир і перемогу нашій Україні.**

ХРИСТОС НАРОДИВСЯ! СЛАВІМО ЙОГО!

**Бачачи твою проти полчищ сатанинських
смівість, всі чини ангельські з радістю пішли
вслід за тобою на битву за ім'я і славу свого
Владики, взиваючи: «Хто як Бог?»**

(з акафісту до св. Архистратига Михаїла)

Архистратиг Михаїл – скульптура роботи
Анатолія Куца, встановлена 2002 року
в Києві на Майдані Незалежності
на Печерських воротах

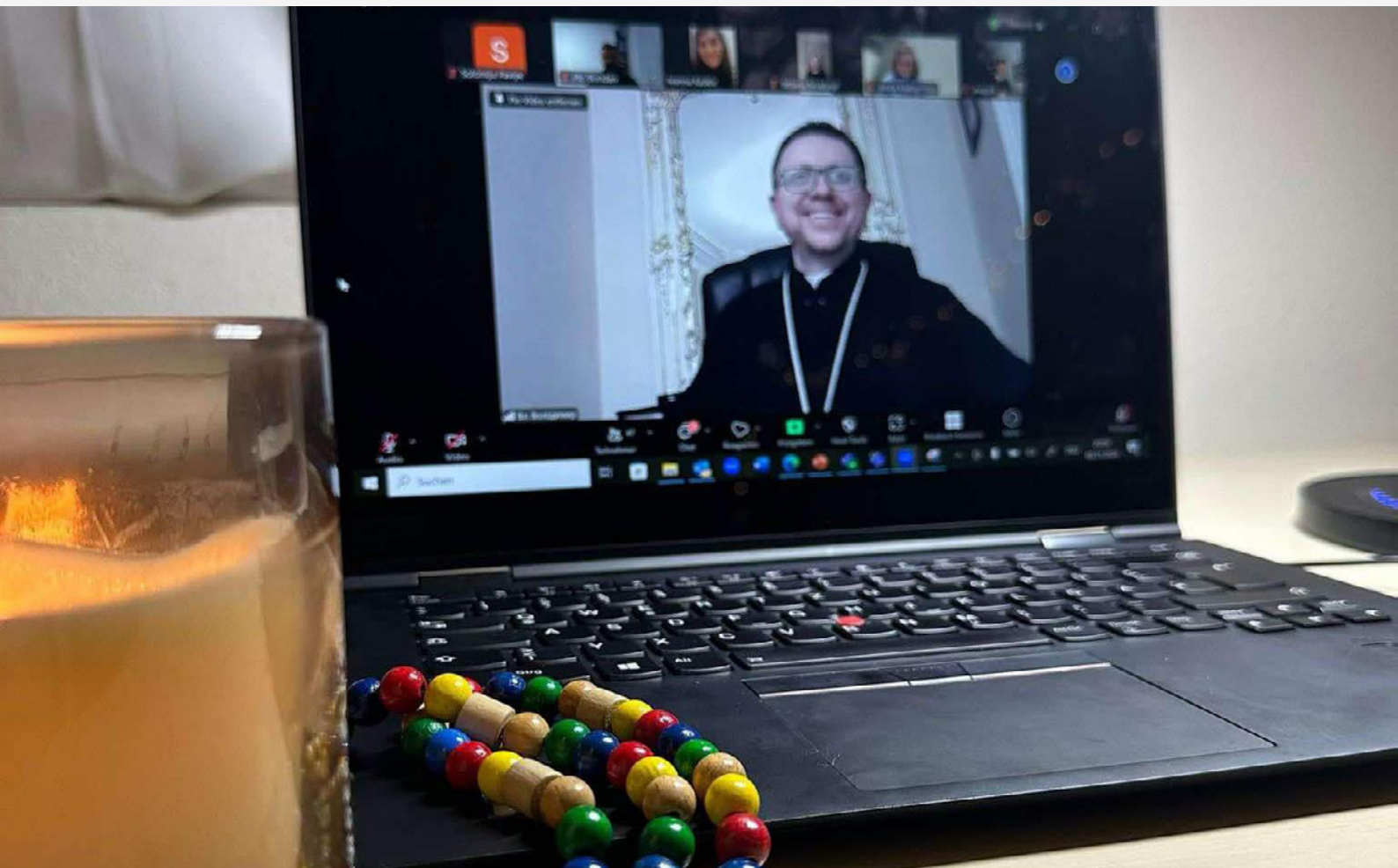
24.02.2022 –?

Випуск 68 «Хроніки періоду великої війни»

«ЦЕРКВА – ЦЕ Я І ТИ» – владика Володимир до молоді Німеччини та Скандинавії

08.11.2024 р.

«Наше завдання – жити так, щоб люди самі питали нас про нашу віру, нашого Бога», – на цьому наголосив владика Володимир під час онлайн-зустрічі, присвяченій поясненню катехизму для молоді «Ми йдемо з Христом».

8 листопада відбулася чергова зустріч в межах проекту Апостольського екзархату для українців візантійського обряду в Німеччині та Скандинавії, під час якого архиереї УГКЦ пояснюють молодим українцям катехизм для молоді «Ми йдемо з Христом». Зустріч з єпископом-помічником Львівської Архиепархії владикою Володимиром була присвячена П'ятидесятниці (народженню Церкви), Святому Духу і Пресвятій Богородиці.

МИ ПОТРЕБУЄМО ВОГНЮ СВЯТОГО ДУХА

На початку зустрічі владика Володимир говорив про подію Зіслання Святого Духа та перших учнів, яких порівняв до зародкової клітини у нашій Церкві. «Чисто по-людськи – вони не мали «встоятися» серед випробувань, різних вияснень (наприклад – хто з них є перший), – зауважив владика. – Але їх об'єднав Ісус Христос, який вказує на себе як на приклад служіння».

Роздумуючи над Святим Духом, владика сказав, що «Святого Духа важко побачити і зрозуміти. Але Лука в книзі Діян апостолів свідчить нам, що на 50 день після воскресіння апостоли були разом і на них зійшов Святий Дух, який вони відчули через бурю і полум'я. Мусимо пам'ятати, що оця буря – це вітер, який може лагідно гладити, а може – стати бурєю і сильно штовхати нас вперед.

Причастя апостолів. Мозаїка з собору Святої Софії у Києві (ілюстрацію взято з катехизму для молоді «Ми йдемо з Христом»)

Ще один символ Святого Духа – вогонь – який можна відчути і побачити. Він очищує, відновлює, але також випалює усе недосконале. Наприклад, золото очищується у вогні. Так само і Святий Дух випалює наші недосконалості, очищує все, що заважає нам жити (наш гнів, незадоволення). Ми потребуємо цього вогню Святого Духа.

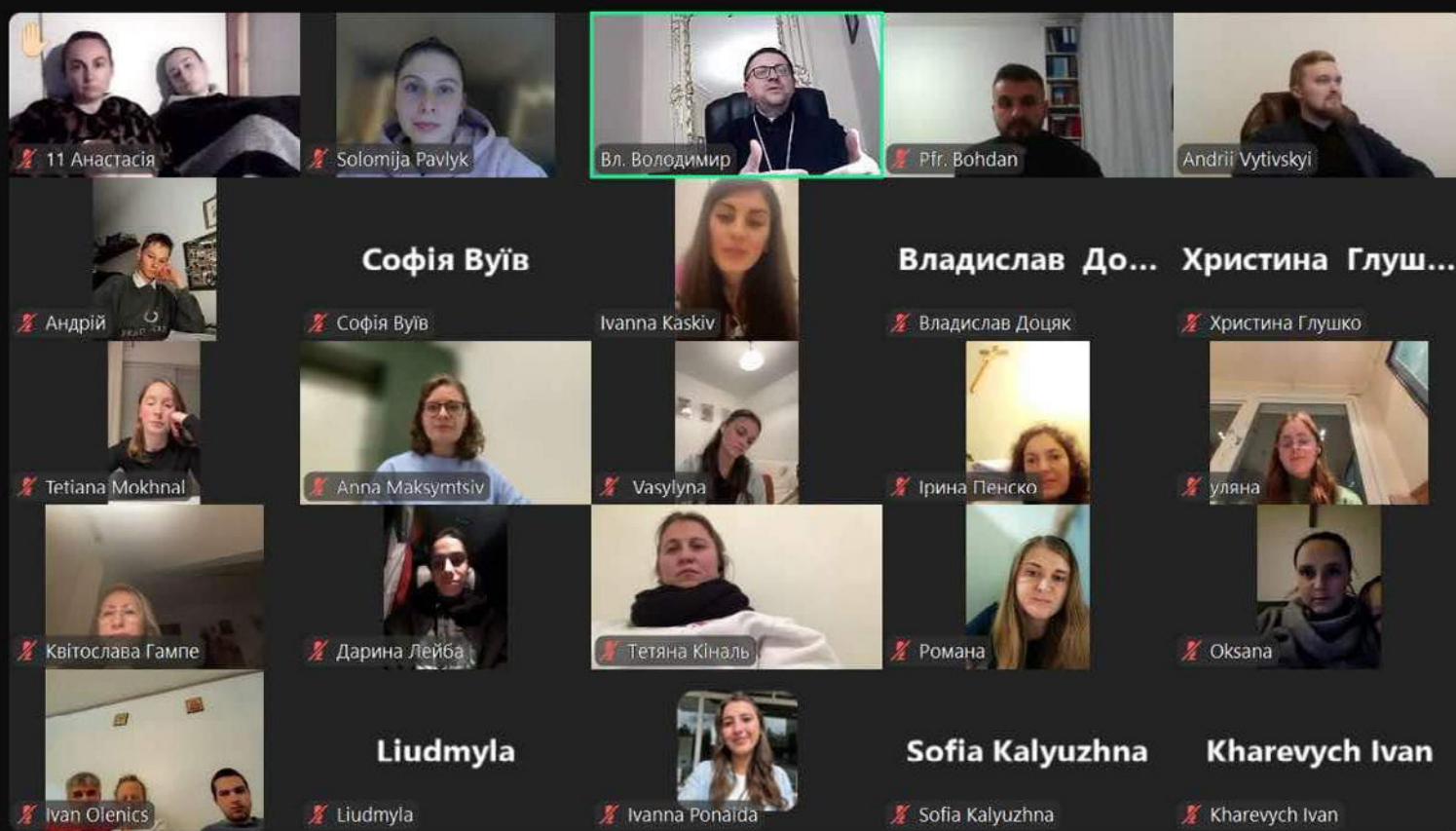
Але, окрім позитивного вогню, може бути вогонь, який палить. Деколи кажемо про людину, що вона емоційно вигоріла, тобто, не дає вже ні тепла, ні світла. Вона потребує «підзарядки». Потребує «підкинути дров», як у ватру, щоб вона знову змогла давати тепло і світло».

ЦЕРКВА – ЦЕ Я І ТИ

Владика Володимир зауважив, що вогонь також є символом нашої Церкви: «Бо Церква – це не мури, це не музей святих. Можна сказати, що у церковних мурах інколи бракує церкви: тоді людина у церкві не знаходить Церкви. Знаходить інституцію, адміністрацію, мури, але всьому цьому бракує життя. Церква має великі скарби – святі таїнства (зокрема, Євхаристію, Сповідь), які підтримують людину у її кризах».

Далі Владика роздумував над питанням, чому власне П'ятидесятниця вважається zenітом народження Церкви. Бо Церква тоді вийшла поза межі апостолів. Це стало відповіддю Бога на Вавилонське змішання мов, завдяки чому люди знову стали розумітися між собою.

«Окрім свого свідoctва про народження ми, як християни, маємо також свідoctво про хрещення. Це не талісман, який гарантує нам спасіння. Його замало. Ми маємо кожного дня жити і відновлювати своє свідoctво віри.

Церква – це я і ти. Це не купол на храмі, не парох чи церковна канцелярія. Це я і ти. – наголосив Владика. – Ми просто маємо різні служіння у одній Церкві».

«ВСЕ У БОЖИХ РУКАХ, АЛЕ ЦІ РУКИ ТРИМАЄ БОГОРОДИЦЯ»

На завершення зустрічі Владика говорив про Богородицю: «З апостолами була Богородиця. Дуже близька і рідна нам. Вона має нам що сказати на кожному етапі нашого життя. І кожне Богородичне свято – це наше запрошення до її материнського дому.

Можемо її запитати про все: коли починати виховувати дитину, як сказати Богові «Так» і залишатися вірному цьому рішенню, як не розчаруватися? Можемо запитати, як пережити хресну дорогу своїх дітей і як вона пережила воскресіння Ісуса? Також можемо запитати її: Чи легко їй бути нашою матір'ю, коли ми своїми гріхами далі прибиваємо її сина до хреста?

Вона завжди готова бути біля нас. Бо це її служіння. Подібно кожен з нас має своє служіння у Церкві. І ми не повинні боятися бути різними, іншими, не повинні розчаруватися.

Отакою є наша Церква – свята Церква грішних людей. І наше завдання – жити так, щоб люди питали нас про нашу віру, нашого Бога».

Опісля владика Володимир відповів на питання. Зокрема, про єдність релігій і Церков, про різні церковні спільноти, важливість доброго проводу спільнот, про потребу розуміння людей з інших культур і вміння вести добрий діалог з різними людьми.

ДИТЯЧЕ СВІТЛО СВЯТОГО МАРТИНА В УКРАЇНСЬКОМУ ХРАМІ У м. БАМБЕРГ

09.11.2024 р.

У суботу, 9 листопада 2024 року, у м. Бамберг відбулася третя міжконфесійна процесійна хода дитячих ліхтарів із театралізованими елементами з нагоди дня пам'яті святого Мартина Турського (Милосердного).

Діти і дорослі, представники різних місцевих християнських церков разом об'єдналися у єдину ходу світла, адже як колись за часів св. Мартина, так і сьогодні *«світ потребує маленьких і великих людей, які нестимуть в ньому світло, любов і тепло»*.

Маршрут ходи пролягав від каплиці Святого Себастьяна, через католицький храм Святого Йосифа, український греко-католицький храм Святого Івана Хрестителя, і тягнувся аж до євангельсько-лютеранського храму Святого Матея.

Біля українського храму дітей зустріли представники української греко-католицької та румунської православної громад. Тут діти мали нагоду запалити і залишити свої свічки-офірки, молячись за мир в Україні, Ізраїлі та цілому світі, щоби діти у кожному куточку нашої планети могли зростати в мирі та безпеці, щоби сильні світу цього припинили війни, за тих, хто був вимушений залишити свій дім і Батьківщину, рятуючись від війни, а також за усіх нас у цій околиці м. Бамберг, щоби, незважаючи на наше походження, ми жили разом в мирі та злагоді.

ВЛАДИКА БОГДАН: «БОГ ДАВ ЛЮДИНІ ЗНАРЯДДЯ ПРОТИ ДИЯВОЛА»

09.11.2024 р.

9 листопада 2024 року Преосвященний владика Богдан звершив архиєрейський візит до парафіяльної громади українців у Майнці. Під час Архиєрейської Божественної Літургії єпископ звернувся до присутніх у храмі з нагоди свята Архистратига Михаїла з натхненною проповіддю, яка нагадала присутнім про важливість духовних пріоритетів, вірності Божому закону та незламності духу у боротьбі з видимими і невидимими силами зла.

ПРІОРИТЕТИ

У своєму слові проповідник підкреслив потрійне значення свята Архистратига Михаїла. По-перше, це нагадування про життєві пріоритети, адже ім'я Михаїл означає «Хто як Бог», що у свою чергу пригадує людині першу Божу заповідь – «Не матимеш інших богів переді мною». Архиєрей наголосив, що Господь повинен займати перше місце у житті. За словами владика, коли цей порядок порушується, у життя входять хаос, смуток та тривога.

Владика Богдан навів приклад свідомих батьків, які виховують дітей у вірі та нагадують їм про важливість недільної Літургії, навіть попри численні обов'язки. «Недостатньо відвідувати храм лише кілька разів на рік, – зазначив він. – Важливо, що відбувається з нашою вірою від понеділка до суботи».

Також єпископ розкрив зловісну тактику диявола, який «*спокушає віруючих людей не до зла, але спокусою відкласти на пізніше*», говорячи про першість Божих справ у житті, і, за словами апостольського екзарха, якщо людина піддається цьому обману, то лиш потім усвідомлює, що втратила.

АРХИСТРАТИГ МИХАЇЛ – СИМВОЛ ДУХОВНОЇ БОРОТЬБИ ТА ПЕРЕМОГИ

«У суті кожного гріха є бунт проти Творця, бунт проти Божої любові, намагання шукати щастя життя і радості спасіння поза Богом, без Бога і навіть всупереч Богові. Нам треба чувати, щоби ту спокусу вчасно розпізнати», – сказав проповідник, аналізуючи причину бунту і падіння ангелів, а також наслідки від подібних учинків у житті людини.

Проводячи паралель між духовною війною темних сил і війною українців з російськими загарбниками, єпископ сказав наступне:

«Диявол хоче нас втягнути у пекло так само як і наші вороги хочуть нас втягнути у ту імперію зла, яка була для українського народу земним пеклом», – мовив проповідник, згадуючи часи радянського союзу.

СИЛА МОЛИТВИ ТА СПОВІДІ

А відтак єпископ назвав засоби, які допомагають людині у боротьбі з дияволом, а саме – молитва до Святого Духа, який оживляє людину, просвічує і провадить, а також Таїнство Сповіді.

«Бог дав людині зняряддя проти диявола – сповідь. Після кожної сповіді особа стає вільною людиною, повною життя, радості і миру», – наголосив проповідник.

ПЕРЕМОГА...

Третім значенням свята Архистратига Михаїла владика Богдан назвав перемогу Бога над дияволом, добра над злом, любові над ненавистю, яка вже відбулася на Голгофі і на небі.

У світлі сучасних подій архиєрей звернув увагу на боротьбу українського народу за свободу. Він прирівняв цей шлях до духовної боротьби Архистратига Михаїла проти сил зла. Згадуючи героїзм українських захисників, які знаходять підтримку у вірі, владика Богдан підкреслив, що перемога, яку вже здобув Христос на Голгофі, повториться і в сучасній історії.

ЗАКЛИК ДО МОЛИТВИ

На завершення проповіді апостольський екзарх закликав людей піднести молитви за Україну та її захисників, щоб Господь укріпив їхню силу й відігнав усі супротивні сили, наголошуючи на важливості духовного оновлення, де головне місце належить Богові.

У ВАШИНГТОНІ ВІДЗНАЧИЛИ 75-РІЧЧЯ УКРАЇНСЬКОЇ ПАРАФІЇ ПРЕСВЯТОЇ РОДИНИ

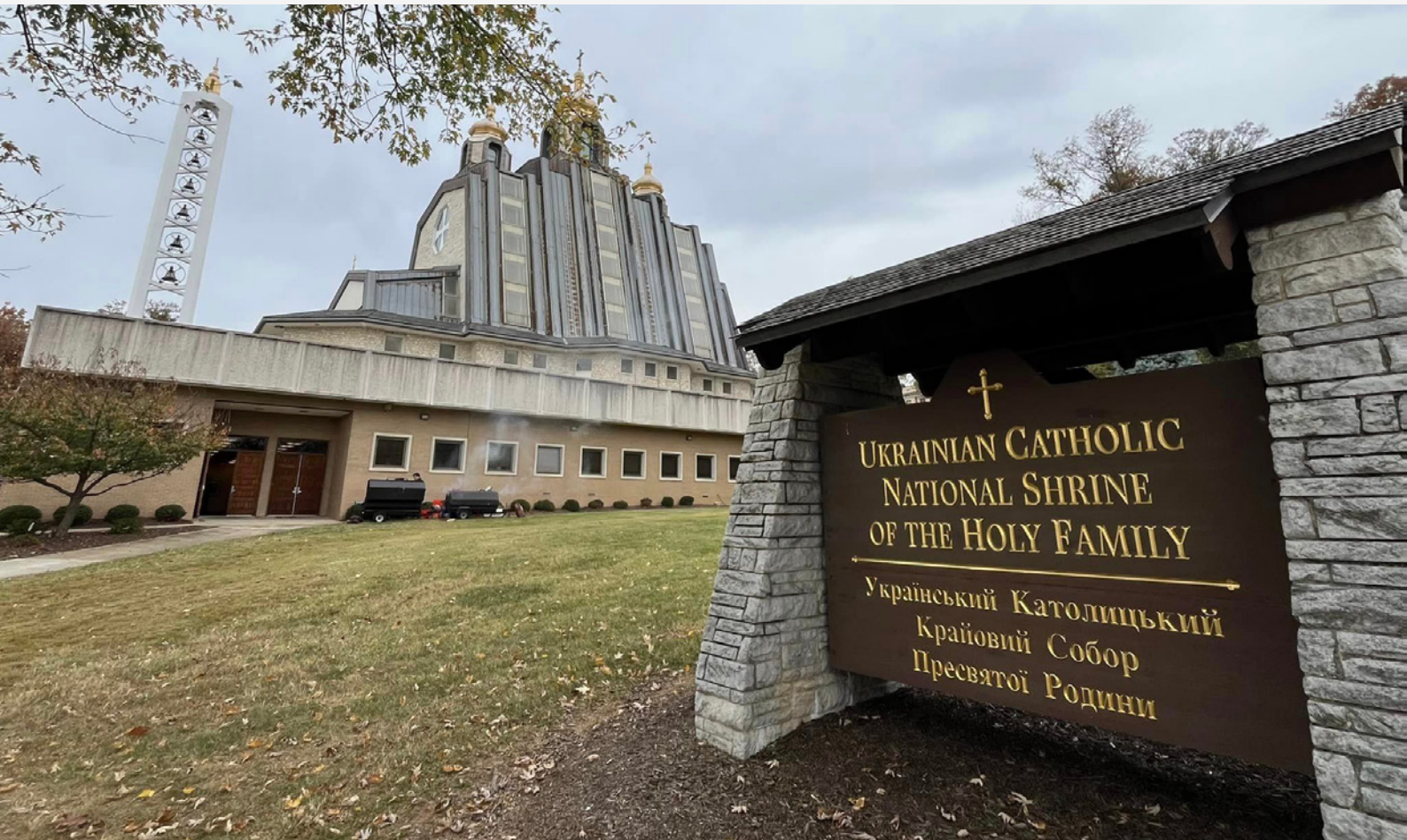
10.11.2024 р.

В Українському католицькому соборі Пресвятої Родини [Ukrainian Catholic National Shrine of the Holy Family] у Вашингтоні помолилися Божественну Літургію з нагоди святкування 75-річчя цієї парафії, душпастирську опіку над якою здійснюють отець Роберт Хітченс та отець Микола Дзюрах.

Службу Божу, яку очолив архієпископ і митрополит Філадельфійський Борис Ґудзяк, від імені посла України в США Оксани Маркарової відвідав заступник керівника дипмісії Денис Сенік і представники посольства. Про це на офіційній фейсбук-сторінці повідомило посольство України в США.

У диппредставництві нагадали, що з невеликої групи вірних родин, які заснували цю парафію в 1949 році, вона виросла до служіння тисячам, ставши якорем для українців. Упродовж десятиліть храм Пресвятої Родини був заповітною духовною домівкою, пропонуючи українцям місце для зміцнення їхньої віри, сприяння єдності та обміну нашою багатою спадщиною з ширшою спільнотою.

Історія цієї парафії сплетена з глибоких моментів – від благословення святого папи Івана Павла II до прийняття видатних лідерів, зокрема президента Рональда Рейгана та вітання Патріарха Святослава Шевчука.

«Сьогодні, відзначаючи 75-ту річницю, ми висловлюємо нашу глибоку вдячність духовенству, яке невтомно служило цій громаді, а також усім парафіянам, які зберегли і збагатили це святе місце. Дякуємо за вашу постійну підтримку України в цей складний час, виступаючи не лише як духовний центр, але і як потужний захисник української стійкості», – подякували у посольстві.

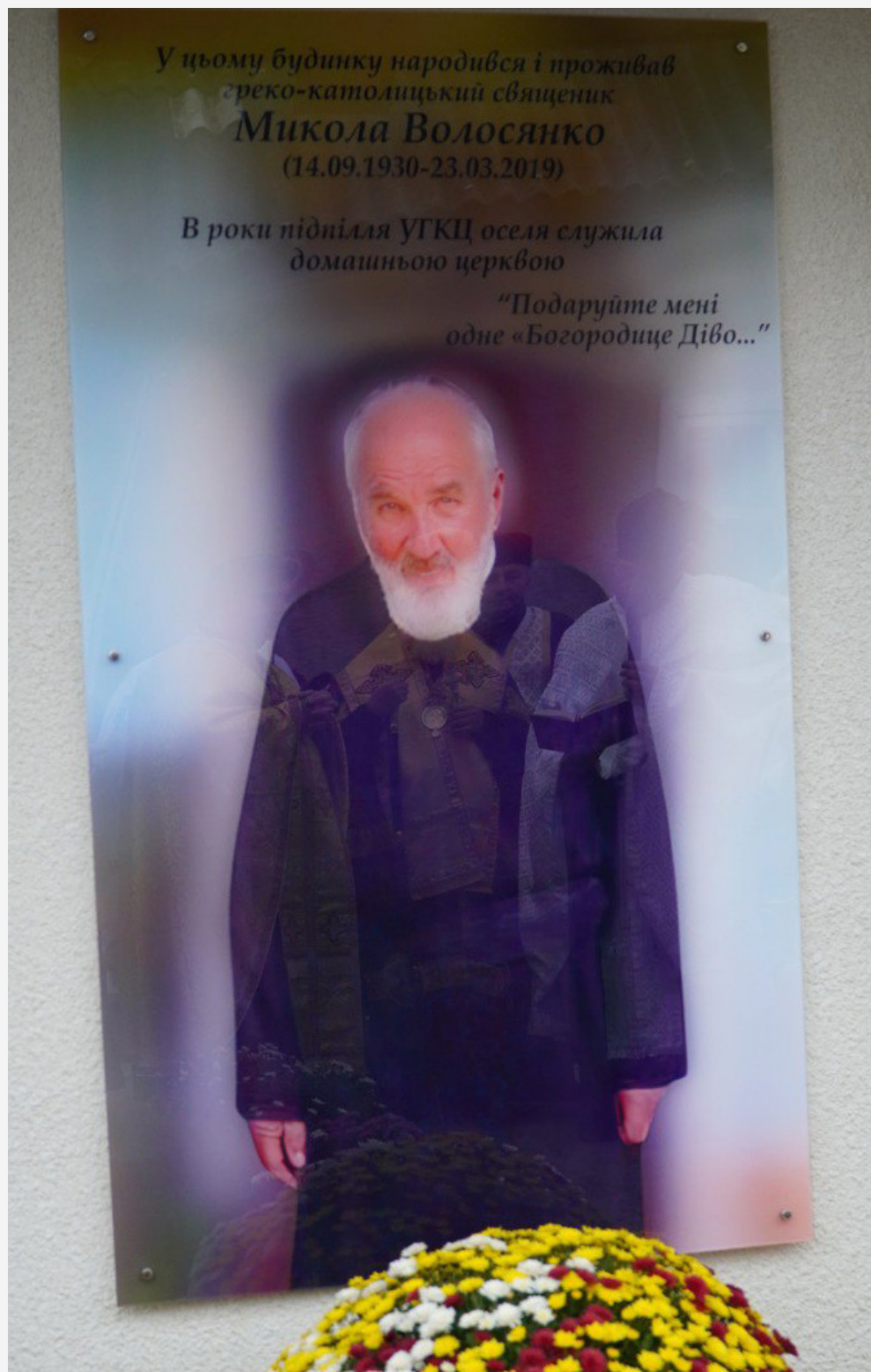
У свою чергу, до слів подяки долучилися й у самій громаді: «Ми щиро вдячні митрополиту Борисові Гудзяку, всім парафіянам та гостям за те, що долучилися до святкування 75-ї річниці з часу заснування нашої парафії. Ваша присутність принесла величезну радість і зробила цю подію справді особливою. Ми особливо вдячні всім, хто впродовж років підтримував парафію, хто віддано служив і вкладав свою працю і молитву в її зростання. Ми дуже пишаємося тим, що наші діти змогли взяти участь у нашому святкуванні. Наші діти є справжнім знаком надії та майбутнього для нашої парафії. Дякуємо вам за те, що ви є невід'ємною частиною нашої Пресвятої Родини. Нехай Господь вас усіх рясно благословить!».

ВЛАДИКА ЙОСАФАТ ГОВЕРА ЗДІЙСНИВ ЧИН ОСВЯЧЕННЯ МУЗЕЮ-САДИБИ У СТАРОМУ ЛИСЦІ

10.11.2024 р.

У неділю, 10 листопада, екзарх Луцький УГКЦ владика Йосафат Говера здійснив Чин освячення музею у Старому Лисці. Ця будівля – столітня садиба ієромонаха Миколи Волосянка, у якій душпастир провадив підпільні богослужіння, вінчав молодят, хрестив дітей, сповідав та причащав вірян з усієї області. За це й зазнав переслідувань з боку радянської влади, був засуджений до семи з половиною років тюрми суворого режиму.

Та ці випробування не зламали його віри, відваги та любові до Бога. Опинившись на волі, отець Микола Волосянко доклався до збереження та відродження Української Греко-Католицької Церкви. У 1965 році став монахом Згромадження редemptористів і провадив молитовні місії по всій Україні, викладав у підпільній семінарії. П'ять років тому ієромонах відійшов у вічність, залишивши про себе добру пам'ять. Відтак мешканці Старого Лисця вирішили відремонтувати його садибу і створити там музей. Про це йдеться на [фейсбук-сторінці](#) Лисецької селищної ради та у [повідомленні](#) Департаменту інформації Івано-Франківської архієпархії УГКЦ.

Ця будівля стане не тільки історичною пам'яткою, але й місцем зустрічі з Богом – тут проводитимуть біблійні читання, реколекції, розважання та різноманітні акції з дітьми. У подальших планах – створити садибу Святого Миколая.

На відкриття музею чисельно зібралися вірні, представники влади та духовенство, зокрема ті священнослужителі, які знали о. Миколу.

Дійство розпочалося із Молебню до Пресвятої Богородиці, а відтак відбувся Чин освячення садиби, який здійснив владика Йосафат.

«Він вибрав шлях душпастиря у час лихоліття для Греко-Католицької Церкви, коли вона сталінським режимом була знищена, заборонена і коли намагалися затерти пам'ять про неї. Але, як бачимо, знаходилися ті, що цінували цінності Божі вище навіть за власне життя, котрі готові були ними ділитися перед світом. Отець Микола це ревно здійснював, він служив як підпільний священник, більше того – навчав молодих студентів. Як редемпторист мав запал і бажання нести Боже Слово навіть там, де йому було найважче проростати, знайти той сприятливий ґрунт для його розвитку», – мовив екзарх Луцький, звертаючись до присутніх.

Насамкінець зі спогадами про ієромонаха Миколу Волосянка виступили о. Іван Бойко та його учень о. Володимир Маланюк. Слово мали й ініціаторки відновлення садиби – п. Галина Пташинська та п. Галина Кузишин, заступниця начальника управління культури, національностей та релігій Івано-Франківської облдержадміністрації п. Тетяна Лапка, керівниця Департаменту культури Івано-Франківської міської ради п. Надія Загурська та п. Володимир Ярема – колишній старший брат храму св. Архістратига Михаїла в селі Іваніківка, де свого часу служив отець Микола.

Зокрема, Галина Пташинська подякувала всім, хто долучився до створення музею-садиби й попросила записувати свідчення про отця Миколу та повідомила, що готується до друку книга про нього.

ПЕРША ЛІТУРГІЯ УКРАЇНЦІВ З АРХИЄРЕЄМ

10.11.2024

10 листопада в українській громаді в м. Оффенбах відбулась зворушлива подія – молитва українців разом з Преосвященним владикою Богданом, апостольським екзархом для українців візантійського обряду в Німеччині та Скандинавії. Під час проповіді єпископа вірні відкрили свої серця до істинної сутності любові та життя в Бозі, про що роздумував через призму притчі про Доброго самарянина владика Богдан, який звернув увагу людей на значення любові, яка перевершує формальні знання релігії та наближає до справжнього життя, дарованого Богом.

Архиєрей підкреслив, що кожен християнин отримав Боже життя через святе Хрещення і покликаний його зберігати. Він зазначив, що хоча диявол намагається занурити нас у духовну смерть, Бог постійно кличе нас до повноти життя і любові. У своїй проповіді апостольський екзарх наголосив на важливості виконання Божої волі, оскільки, як сказано у Святому Письмі: *«Не кожен, хто кличе до мене: «Господи, Господи», буде в Царстві Небесному, але тільки той, хто чинить волю Отця мого»*.

Висвітлюючи приклад доброго самарянина, владика закликав розуміти, що любов починається з відваги зауважити іншу людину, тобто побачити її серцем, а не просто очима. Він наголосив, що любов здатна співчувати,

дарувати себе без розрахунку та подолати будь-які перешкоди для допомоги ближньому.

Особливий акцент у проповіді був зроблений на тому, що байдужість руйнує людське серце і вбиває здатність співчувати. Єпископ навів приклади самопожертви та милосердя, які виявляють українці в сучасних умовах, підтримуючи своїх захисників і допомагаючи один одному.

«Сотні тисяч синів і дочок нашого народу виявляють три чини любові: відвагу, співчуття та самопожертву. І мільйони українців підтримують їх у цьому, даруючи свою підтримку. А також і ви багато отримуєте, бо зустріли тут багато милосердних самарян, які вас прийняли. Вони виливали на ваші рани лікуючий бальзам свого співчуття, милосердя і солідарності», – мовив архиєрей.

Владика Богдан також поділився історією зустрічі з українкою в Римі, яка, віддавши всі свої статки на благодійність, жила зі смітників, але проповідувала Божу любов. Цей приклад він назвав живим втіленням перетвореної любов'ю душі.

На завершення владика Богдан закликав усіх присутніх продовжувати любити так, як любить Бог, молитися за мир в Україні, за силу духу для захисників та просити в Бога вміння любити. Він зазначив: «*Ми живемо настільки, наскільки ми любимо*», і підкреслив, що саме ця любов є шляхом до вічного життя, навіть у найскладніших умовах.

СВІЧКА МИРУ

11.11.2024 р.

11 листопада 2024 року разом із іншими релігійними спільнотами з Оснабрюка та Мюнстера українська спільнота зі своїм душпастирем о. Назарієм Ясіновським взяла участь у запалюванні свічки миру. Даний захід має назву «У пошуках спільних шляхів» і відбувається під патронатом міських голів вище згаданих міст.

Хор Українського греко-католицького душпастирства Святих первоверховних апостолів Петра і Павла виконав пісні «Даруй мир Україні» та «Молитва за Україну».

Джерело: ukrainische-kirche.eu

ВШАНУВАННЯ СВЯТОЇ ЄЛИЗАВЕТИ

16.11.2024 р.

У суботу, 16 листопада, українська парафіяльна громада у м. Кобург молитовно вшанувала святу Єлизавету Тюринську (Угорську), правнучку у четвертому поколінні Великого Київського князя Мстислава Великого та його доньки, Київської князівни Єфросинії Мстиславівни, на честь якої збудований храм Святої Єлизавети в околиці Крайдлітц міста Кобург, де наші українські віряни завдяки гостинності місцевої німецької громади та Католицької Церкви мають можливість щотижня у суботу о 10:00 год. збиратися на богослужіння рідною українською мовою.

Місцевий український душпастир, адміністратор української персональної парафії Святого Івана Хрестителя з осідком у м. Бамберг, о. Іван Сохан, розповів у проповіді про захоплююче жертвенне і богопосвячене життя святої Єлизавети, «національної святої Німеччини», провівши паралелі зі сучасними реаліям багатьох українців, які вимушені були залишити свої рідні домівки в Україні та шукати тимчасового прихистку в Німеччині.

Опісля громада зібралася на святкову гостину та частування.

Церковна громада у Кобургу поки що є однією з наймолодших, однак надзвичайно відданою, активною та жертвенною. Близько 20 років українці з Кобургу доїжджали близько 40 км на недільні богослужіння до Бамберга, однак вже на Великдень цього року тут було відслужено для них перше пасхальне богослужіння, які впродовж року відправлялися раз на місяць, а починаючи з жовтня відбуваються уже щотижнево. У громаді проводяться щотижневі катехизації, діє вівтарна дружина, яка допомагає та прислуговує під час богослужінь, а також вірні активно долучаються до усіх парафіяльних, екзархальних та загальноцерковних заходів, благодійних проектів та інших ініціатив.

«ВИ – МАЙБУТНЄ УКРАЇНИ», – владика Богдан до дітей в Гайдельбергу

16.11.2024 р.

16 листопада 2024 року Преосвященний владика Богдан взяв участь у святкуванні 15-ліття від дня заснування українського освітнього осередку «Наша Школа» при «Німецькому-Українському Товаристві Рейн-Некар» у м. Гайдельберг.

На початку цього дійства його організатори представили шлях розвитку української школи в Гайдельбергу, першими учнями якої були дванадцять дітей, а сьогодні кількість учнів становить двісті осіб.

«Дякую, що вчите своїх дітей молитви і дбаєте про їхню освіту та всебічний розвиток», – звернувся єпископ до батьків у залі, дякуючи їм за те, що передають своїм дітям цінності та українську ідентичність.

Цікавим моментом святкової програми стало інтерв'ю, яке учні провели з єпископом, виконуючи роль журналістів. На початку розмови дітей цікавило в який спосіб владика Богдан вирішив стати священником, відповідаючи на що, єпископ поринув спогадами у дитинство, згадуючи родинну молитву за різдвяним столом, а відтак і людей, котрі спричинилися до його покликання.

Далі, відповідаючи на запитання про «ворожих кротів» в українському суспільстві, апостольський екзарх вів мову про щирість і доброту українського народу, яким зловживають вороги України, які прагнуть позбавити український народ культури, мови і права незалежності.

«Добра людина є завжди красива, тому робіть добро і будете красиві», – сказав єпископ до дітей, відповідаючи на запитання про подорожі, під час яких архиерей пізнає людей, які є доброзичливими та з відкритим серцем, особливо тепер, коли українці шукають захисту від російських окупантів за кордоном.

Також цього дня відбулась зустріч єпископа з благодійними організаціями: Deutsch-Ukrainische Gesellschaft e.V. (голова Катерина Малахова), Dachverband der ukrainischen Organisationen in Deutschland e.V. (голова Ростислав Сукенник), Förderkreis der ukrainischen Veteranen Süd (голова Євген Гришаєв), Freundschaft kennt keine Grenzen e.V. (голова Оксана Люстенгаувер), Leleka e. V. (голова д-р Анна Гриньова) з якими обговорились гуманітарні проекти для України.

ПЕРША ЛІТУРГІЯ УКРАЇНСЬКОЮ МОВОЮ У БАЛЬДГАМІ

17.11.2024 р.

З 17 листопада 2024 року у Баварії діє нове душпастирство для українців у м. Бальдгам. Кожної неділі українців запрошують взяти участь у Божественній Літургії о 12:30 год.

Першу Літургію очолив о. Зорян Береза, сотрудинок катедрального храму Покрову Пресвятої Богородиці м. Мюнхен,

у співслужінні з канцлером Апостольського екзархату для українців візантійського обряду в Німеччині та Скандинавії о. Андрієм Химчуком, а також з о. В'ячеславом Окунем, ТІ.

У своїй проповіді священник розважав над недільним Євангелієм (Лк. 12,16–21), в якому Ісус навчає учнів і людей через притчу про безумного багача.

«Людина важливіша за гаджет», – звернувся до людей о. Зорян, наводячи приклад виховання своїх дітей, коли ті через користування цифровими засобами втрачають особистий зв'язок одне з одним і, поринаючи у віртуальний світ, стають чужими до своїх рідних.

Проповідник наголосив на важливості стосунків людини з Богом і з людиною, в яких матеріальні речі є лише засобами, що можуть засліпити особу, або ж допомогти їй будувати довкола себе спільноту та збирати собі скарб на небі.

Адреса храму у Бальдгамі: Kirche Maria Königin, Brunnenstr. 1, 85598 Baldham

«ІСУС ХРИСТОС – НАШ МИР», – реколекції у Стокгольмі

17.11.2024 р.

Традиційно на початку Різдвяного посту у парафії Блаженного священномученика Климентія Шептицького, що у Стокгольмі, відбулися парафіяльні реколекції. Протягом 14–17 листопада о. Михайло Димид, професор УКУ, провадив дні духовної віднови, служив таїнством Сповіді та спілкувався з вірними душпастирства. Реколекційні науки, які виголосив проповідник дуже прямо стосувалися реалій життя українського народу протягом останніх років війни.

Де нам шукати миру, та хто є його правдивим джерелом? Якою була і залишається методологія, згідно з якою діяв і продовжує діяти Ісус Христос? Які бувають виклики у сімейному житті, наскільки важливим є служіння у родинному колі? Як зберегти віру в сучасних умовах життя та творити церкву разом з небесними силами? Такими були основні точки, над якими застановлявся реколектант.

На завершення духовних вправ учасників реколекцій відвідав кардинал Андерш Арбореліус, єпископ римо-католицької єпархії у Стокгольмі. У своєму слові він зауважив про необхідність мати час, щоб зупинитися та оцінити свої стосунки з Богом, ближніми та самим собою. Єпископ запевнив у своїй молитві за Україну та поблагословив присутніх.

Цього року у таких реколекціях взяли участь 25 осіб, які прибули з різних міст Швеції. Наймолодшому учаснику – 1 рік і 10 місяців, а найстаршому – 67 років. Окрім духовних наук розпорядок реколекцій передбачав спільну молитву та побут.

Отець Михайло Димид також брав участь у недільних богослужіннях в душпастирствах міста Стокгольм та міста Уппсала, де виголошував духовні науки на початок Різдвяного посту.

Повідомив: о. Андрій Мельничук;
світлина: Христина Моцик; джерело: ukrainische-kirche.eu

«Де людина забуває про Бога, там вона неминуче забуває і про ближнього», – владика Богдан до українців у Маннгаймі

17.11.2024 р.

17 листопада 2024 року українська громада міста Маннгайм зібралася у храмі для святкування парафіяльного празника Святого Івана Золотоустого. З цієї нагоди Божественну Літургію очолив владика Богдан, апостольський екзарх для українців візантійського обряду в Німеччині та Скандинавії. У своїй глибокій і зворушливій проповіді єпископ наголосив на важливості духовних цінностей, взаємної любові та вдячності, підкресливши їхню роль у протидії кризам сучасного світу.

Владика Богдан окреслив основну причину нинішніх криз як *«притуплене людське сумління і віддаленість від релігійних цінностей»*. Він зазначив, що сучасне суспільство часто стає жертвою індивідуалізму і матеріалістичних філософій, нехтуючи духовними і моральними принципами.

«Там, де слабне релігійне відчуття, там, де людина забуває про Бога, там вона неминуче забуває і про ближнього. Богоборчі системи – нацистська чи комуністична, кидаючи виклик Богові, одразу оберталися проти людини», – зазначив проповідник.

Також архиєрей, беручи до уваги слова святого Йоана Богослова: *«Хто не любить, той у смерті перебуває»*, пояснив, що байдужість і самолюбство є першими кроками до руйнування любові та миру у родині та суспільстві. У цьому контексті єпископ пригадав заклик, який лунав під час Революції Гідності: *«Байдужість вбиває»*, зазначивши, що активна любов і співчуття є основою для збереження людяності.

«Цей рух до любові треба в собі підтримувати, плекати і розвивати. Бо думати лише про себе, бути зацикленим лише на своїх інтересах і базових інстинктах: їсти, пити, веселитись – це дуже примітивно і негідно

величі людини, яка, як особа, потребує любити. І ми живемо настільки наскільки ми любимо Бога і наших ближніх», – наголосив апостольський екзарх.

Розглядаючи притчу з недільного Євангелія (Лк. 12, 16–21) владика Богдан розкрив педагогіку Христа, який вчить людину любити і бути вдячною.

«Любов до Бога і до ближнього є взаємно пов'язані між собою. І ми щоденно маємо дякувати Богові за його дари. А відкритість до Бога робить нас відкритими до наших ближніх. В серці багача була пустка. Там не було місця ані для Бога, ані для ближнього. Його серце було опановане загарбністю та жадібністю», – сказав проповідник

Особливе місце у промові архиєрея займали слова про роль української громади у збереженні духовної і культурної спадщини, попри всі труднощі. Владика Богдан звернув увагу на ті цінності, які українці привезли з собою до Німеччини – віру, культурну спадщину і гідність. Він подякував за велику кількість добрих справ, які парафіяни чинять для допомоги іншим, і висловив вдячність німецькому суспільству за підтримку українських біженців.

«Ви привезли зі собою сюди велике багатство духа, гідності нашого народу, багатство нашої тисячолітньої культури, яка співтворила Європу, і яка сьогодні Європу захищає неймовірною ціною. Ви привезли зі собою найголовніше – багатство віри, яку ви сьогодні засвідчуєте цією спільною молитвою», – мовив єпископ.

На завершення своєї проповіді владика Богдан закликав українців зберігати вогонь любові у серцях і ділитися ним із ближніми: *«Нехай ваша любов не остигне і своїми добрими ділами прикликайте Боже благословення на нашу багатотраждальну землю»*, – звернувся архиєрей до людей у храмі.

Після Літургії єпископ нагородив грамотами катехитів парафії, диригента хору і людей, які своїм служінням спричинилися до розвитку парафії. А також владика Богдан відзначив грамотами волонтерську діяльність українців цієї громади. Потім була дитяча театралізована вистава про покликання покровителя даної громади святого Івана Золотоустого.

ПРОДОВЖУЄМО ДОПОМАГАТИ УКРАЇНЦЯМ

22.11.2024 р.

У Борисполі, при парафії Святих рівноапостольних Володимира та Ольги УГКЦ, відкрили Центр зцілення ран війни. 22 листопада 2024 року його освятив Блаженніший Святослав.

Особливим моментом стало роздавання продуктивних наборів, які були сформовані завдяки підтримці Патріаршої Фундації «Мудра справа» за фінансування Апостольського екзархату для українців візантійського обряду в Німеччині та Скандинавії на чолі з владикою Богданом та у співпраці з Німецькою провінцією отців Серця Ісуса.

«Робимо так, щоб тут завжди були відкриті двері. Бо якщо цей простір стійкості в один день закритися, ми одразу станемо знову слабкими і вразливими. Як люди будуть знати, що тут завжди двері відкриті, вони завжди сюди прийдуть. Як колись сказав Патріарх Йосиф: "Буде хата – прийдуть люди". Такого типу центри будуються для людей. Працюючи тут запевняємо всі потреби: світло, тепло і всі засоби для допомоги людям. Робимо так, щоб тут пульсувало життя: нашої громади, нашого суспільства, життя України, життя нашої Церкви», – підсумував Блаженніший Святослав.

У цьому центрі надаватимуть душпастирську опіку, соціальну допомогу, продуктивні набори, гарячі обіди та психологічну підтримку.

До слова, Преосвященний владика Богдан звернувся до вірних Апостольського екзархату з посланням «Нагодуй голодного», в якому єпископ закликає взяти участь у збірковій акції для придбання продуктивних наборів страждаючим від війни країнам на рідних землях.

АВТО ДЛЯ КАПЕЛАНА ЗСУ

18.11.2024 р.

Громада української персональної парафії Святого Івана Хрестителя з осідком у м. Бамберг на чолі з о. Іваном Соханем, а також українська громада у Кельні зі своїм душпастирем Геннадієм Ароновичем, спільно з вірними УГКЦ у Норвегії придбали та передали автомобіль Nissan X-Trail для душпастирського служіння о. Костянтину Пантелею, військовому капелану ЗСУ, який нещодавно завершив своє багатолітнє служіння головним в'язничним капеланом УГКЦ в Україні.

«Прошу передати всім вірним Апостольського Екзархату, особливо ж конкретним парафіянам і їх душпастирям, які долучились до збірок та придбання автомобіля, велику подяку за жертвність і молитву. Така підтримка дуже важлива сьогодні!», – звернувся зі словами вдячності військовий капелан о. Костянтин Пантелей.

Капелан призначений в ОПБ ім. Богдана Хмельницького, підрозділи якої знаходяться на різних позиціях, тому для належного і безпечного виконання свого душпастирського служіння священникові був потрібний позашляховик.

«Я НОШУ ЛЮДЕЙ, ЯКИХ Я ЗУСТРІВ В УКРАЇНІ У СВОЄМУ СЕРЦІ І МОЛЮСЬ ЗА МИР», – Кардинал Вьолькі на зустрічі з українцями

22.11.2024 р.

Архиєпископ зустрівся з громадами УГКЦ з Кельну, Дюссельдорфа та Бонну, які діють на території Кельнської Архиєпархії, щоб поспілкуватись про відвідини України в серпні цього року. Серед гостей були присутні українські та німецькі громадські і студентські

організації, представники німецького суспільства та місцева преса.

Кардинал показав присутнім фотографії та, зупиняючись на особливо зворушливих моментах, ділився досвідом перебування в різних куточках України. Разом з паном Вольфрамом Ебельгардтом, очільником відділу комунікацій Архиєпархії, архиєрей поділився враженнями від зустрічей з Блаженнішим Святославом та від відвідин Патріаршого Собору в Києві, молитви в Соборі Святого Юрія у Львові, проведеного часу на Марсовому полі, досвіду спілкування з родинами загиблих воїнів, похорону в Гарнізонному храмі, катехизації для дітей в сховищі під час повітряної тривоги та ін. Слова Кардинала були водночас сповнені болю та співчуття, а також і великої любові та подиву стійкості українського народу.

Присутні мали нагоду поставити свої запитання та розповісти про свій досвід, який вони переживають в часі війни. Важливим моментом зустрічі була спільна молитва за Україну та українців, які страждають від російського агресора.

Також учасники зустрічі слухали українську духовну музику у виконанні пані Світлани Кавки на бандурі. На завершення відбулось приватне спілкування, в часі якого були сльози та радість, а також були обговорені майбутні проекти.

У МЮНХЕНІ ВШАНУВАЛИ БЛАЖЕННИХ ПЕТРА ВЕРГУНА І ЙОСАФАТУ ГОРДАШЕВСЬКУ

22.11.2024 р.

У катедральному храмі Покрову Пресвятої Богородиці м. Мюнхен молитовно відзначили 134 роки від дня народження блаженного свщмч. Петра Вергуна та 155-річчя від дня народження блаженної Йосафати Гордашевської.

Під час Божественної Літургії, яку очолив апостольський екзарх для українців візантійського обряду в Німеччині та Скандинавії Преосвященний владика Богдан, архиєрей у своєму духовному слові відзначив ревне служіння блаженних для прослави Господа та у голошенні доброї новини для українського народу.

«Для мене о. Петро Вергун – приклад героїської самопосягати у служінні, а передовсім – євангельської вірності», – сказав єпископ, аналізуючи обставини, в яких довелось душпастирювати блаженному священномученику, та виклики, які він відважно прийняв.

Пригадуючи розмову ап. Петра з Ісусом, коли той відмовляв Господа йти у Єрусалим, владика Богдан провів аналогію з о. Петром Вергуном, коли він, перебуваючи у Берліні, виконував обов'язки апостольського візитатора, отримав повідомлення від Апостольського Нунція з проханням про переїзд до Мюнхена, оскільки радянські війська мали увійти до столиці Німеччини, а відтак існувала загроза життю українського священника, проповідник мовив наступне: *«Він пішов на зустріч смерті, а радше – воскресінню через смерть».*

Далі архиєрей говорив про засновницю згромадження сестер Служebниць, пригадавши слова святого папи Івана Павла II під час Божественної Літургії з нагоди беатифікації с. Йосафати у Львові 2001 року:

«Вона своєю щоденною і вірною самовідданістю йшла за Христом, посвячуючись дітям, хворим, убогим, неписьменним та знедоленим, у часто важких і неопозбавлених страждань ситуаціях, у надзвичайний спосіб зуміла втілити Євангеліє у своє щоденне життя».

А відтак владика Богдан відзначив дві риси її служіння: готовність служити там, де найбільша потреба, та виховання людського серця.

«Людське серце нашого народу сьогодні обливається сльозами, воно [серце] є добре, але одночасно і хворе, бо заражене різними суспільними недугами, воно потребує зцілення, оновлення, скріплення Божою благодаттю і любов'ю», – сказав проповідник, говорячи про виклики того часу, коли служила с. Йосафата і про виклики, які переживають українці сьогодні в час російської агресії.

«Ми не будемо добрими вчителями, якщо самі не станемо добрими учнями і ученицями Ісуса Христа», – мовив єпископ, говорячи про потребу переображення власного серця, щоб виховувати серця інших людей.

Варто додати, що на молитві була присутня Генеральна Настоятелька Сестер Служebниць Непорочної Діви Марії с. Софія Лебедович, яка проводила у тому часі канонічну візитацію спільноти сестер Служebниць при парафії Покрову Пресвятої Богородиці у м. Мюнхен.

РЯТУЄМО ЗАХИСНИКІВ

26.11.2024 р.

В цей важкий час для України волонтерство об'єднує небайдужих людей, які своєю незламністю та жертвовною працею наближають перемогу рідної Батьківщини.

Спільними зусиллями українських парафіяльних громад у Данії, а саме з міст Вайле, Ольборг, Рандерс, Орхус разом з їхнім священником о. Василем Смицнюком, активним волонтером Романом Бутрином та організацією «Клуб Україна», вдалося передати автомобіль медичної допомоги, медикаменти та багато потрібних речей для лікарів 50 полку НГУ ім. Семена Височана, 10 ОГШ бригаді та 33 окремій механізованій бригаді.

Джерело: ukrainische-kirche.eu

МІТИНГ У ПАДЕРБОРНІ

28.11.2024 р.

У місті Падерборн відбувся мітинг за мир в Україні, присвячений до Дня гідності та свободи. Подія розпочалася з панахиди за Героями Небесної Сотні та усіма, хто віддав життя за волю України.

У вступному слові до молитви о. Ігор Тріль, душпастир Падерборна, зазначив, що багато людей віддали свої життя заради майбутнього України, заради своїх рідних, ближніх та наступних поколінь. Це є приклад вияву найбільшої любові, про яку говорив Господь та яку сам засвідчив на хресті.

На мітингу було згадано про сучасні потреби України, а відтак лунав заклик до продовження та збільшення допомоги Україні у захисті її суверенної території. Також на мітингу виступила мирянка УГКЦ Дарина Лейба, яка поділилася своїми переживаннями з приводу її нещодавніх відвідин рідного міста Харкова та розповіла про зустріч з владикою Василем Тучапцем, екзархом Харківським.

До слова, мітинги на підтримку України відбуваються у Падерборні щомісяця і завжди розпочинаються з молитви, в якій люди взивають до Бога про допомогу.

Продовження «Хроніки періоду великої війни» буде...

Автор: **Александр Малаховський**

ДІТИ МАЙДАНУ Ч. 1

*Пам'яті Миколи Гаєвого,
українського історика,
добровольця 95-ої ОДШБр ЗСУ*

Позаминулої зими, щоб бодай трохи пришвидшити плин часу в нескінченних нічних чергуваннях у промерзлому окопі під Куп'янськом, я придумав собі забавку. Її нехитра сутність полягає в тому, щоб спробувати подивитися на заголовки деяких новин останнього періоду очима себе ж, скажімо, десятирічної давнини – з точки зору пересічного громадянина України 2013 року.

Варто пригадати контекст: на Банковій хазяйнує повновладний Янукович, режим якого, здається, переживе всіх

опонентів, майбутній колаборант Дмитро Табачник очолює Міністерство освіти та науки, а ніхто інший як Володимир Путін разом зі своїм кишеньковим патріархом моляться за «поєднання душ наших народів» на Володимирській гірці понад Дніпром – у самісінькому серці Києва.

А тепер:

- «Цього разу без суперечок: Україна – країна року за версією The Economist»;
- «Конгрес США аплодував президенту України стоячи»;
- «Розгром російської армії в Україні: втрати РФ досягли історичного антирекорду»;
- «Україна офіційно почала переговори про вступ до ЄС»;

- «Україна опинилася на четвертому місці в рейтингу найпотужніших армій Європи».
- І нарешті моє улюблене з відносно свіжого: «Україна створила першу військову комендатуру на підконтрольній ЗСУ території Курської області».

Такий мисленневий експеримент цінний не лише як наочна ілюстрація до тези, що не існує нічого менш передбачуваного за історію. Він передовсім дозволяє зрозуміти, наскільки вражаючий шлях українське суспільство здолало за одинадцять років – не так вже й багато з огляду на масштаби змін всередині країни та навколо неї.

На цьому шляху траплялося різне. Подекуди ми, немов у Гермесових сандаліях, летіли вперед на всіх парах. Іноді плелися, як черепахи. Вряди-годи блукали в трьох соснах, а потім збивалися на манівці. Проте справді важливо, що свого часу, опинившись на роздоріжжі, яке неможливо було оминати, ми таки обрали єдиний правильний напрямок руху – і виявилися достатньо відважними, щоб слідувати ним до кінця.

Рано чи пізно кожна нація стикається з тим, що філософи називають «*межовою ситуацією*». Йдеться про точку біфуркації, визначальний момент історичного процесу, коли спільнота опиняється перед жорстокою альтернативою: спробувати вистрибнути з глухого кута на наступний щабель розвитку – задіявши усі наявні ресурси, але не маючи жодних гарантій – або загинути.

В кращому разі – прирікти себе на тривалий та болісний занепад, що з високою імовірністю стане безповоротним. Якщо нації вистачає сил, щоби перемогти в такому екзистенційному герці, вона народжується вдруге, розбудовуючи власну оновлену ідентичність навколо того, що тільки-но пережила. Так постає Подія з великої літери.

НАЦІЯ ТА ПОДІЯ

Неважко здогадатися, що найчастіше кульмінація національної Події збігається в часопросторі з актом проголошення та/або відновлення відповідної держави. Хрестоматійний приклад – Американська революція 1775–1783 років, відома ще як війна за незалежність США від Британської імперії.

Визволення з-під влади тієї ж таки Британської імперії численних народів Індостану в 1947 році зумовило заснування відразу двох нових держав: власне Індії та Пакистану.

На неосяжних обширах Китаю протягом усієї першої половини ХХ століття змагалися щонайменше два проекти сучасної національної державності. Після перемоги комуністів у громадянській війні на материкових землях центром одного з них став Пекін, а інший змушений був евакуюватися на острів Тайвань, де й знайшов собі надійний прихисток на майбутні 70 років.

В Європі загальне правило зводиться до того, що чим далі на Схід, тим у середньому пізніше місцеві модерні нації встали на ноги достатньо твердо, щоби претендувати на власну Подію.

Велика французька революція 1789–1799 років є тут, так би мовити, ідеальним типом, відлуння якого скрізь по країні чути й досі неозброєним вухом. Якщо вважати об'єднання розсипу земель між Рейном і Балтійським морем у єдине державне утворення ключовою Подією в життєписі німецької нації, принаймні в ХІХ столітті, то виходить, що німці відстали від франузців майже на сто років.

«Обличчя російсько-української війни», 29.11.2024 року. Заняття гімнастикою у спортивному центрі «Сьогун» під час відключення електроенергії у Києві. | Світлина: Євген Малолетка / AP /

Далі – більше. Полякам із боями вдалося відновити та втримати власну державність лише в 1918–1921 роках, коли одна за одною посипалися усі імперії, що наприкінці XVIII століття по-живому роздерли між собою стару Річ Посполиту. Водночас незалежність здобули три балтійські республіки. Установчі Події решти націй Східної та Центральної Європи, за поодинокими винятками, також локалізовані в таймлайн між другою половиною позаминулого століття та підбиттям підсумків Першої світової війни.

Щодо наших нав'язливих східних сусідів, у дослідницьких колах тривають дискусії, чи російська нація достатнім чином сформована навіть сьогодні. Це, втім, анітрохи не заважає росіянам палко переконувати весь світ і передусім самих себе, що їхня велика Подія датована травнем 1945 року. Проте вони, як завжди, брешуть. Перемога над німецьким фашизмом, безперечно, є спільним надбанням союзників по антигітлерівській коаліції, включно зі всіма народами колишнього СРСР.

Може здатися, що українську Подію також варто шукати десь у вирі скаженого ХХ століття, адже без, приміром, визвольних змагань 1917–1921 та 1940-х років годі уявити кристалізацію національної свідомості, котра зрештою склала одну з передумов для проголошення державної незалежності.

А проте якщо спроби вибороти суверенітет збройним шляхом у першій половині минулого століття були, на жаль, досвідом поразки – тисячу разів героїчної, але поразки, – то вихід України під проводом місцевої комуністичної номенклатури зі складу СРСР на фоні його колапсу скидається радше на історичну необхідність.

І справді, коли зранку 25 серпня 1991 мешканці УРСР раптово прокинулися громадянами України, вони навряд чи надто глибоко переживали цю метаморфозу, позаяк не були в ній достатньою мірою суб'єктивними.

«Обличчя російсько-української війни», 06.12.2024 року. Лист мешканця Ізюму Святому Миколаю.
«Дорогий Святий Миколаю! Мене звати Марко Сорока, мені 11 років. Я люблю складати Lego та малювати. Я чемний хлопчик, так говорить моя мама. Моє бажання, щоб мій тато повернувся з російського полону. Такий подарунок мріють отримати, напевно, всі діти, які чекають з полону батьків. Всім людям бажаю здоров'я та миру.

Світлина: Євген Малолетка / AP / Scanpix /

Процес самоусвідомлення новонародженого українського громадянського суспільства рухався повільно, а втім невідворотно – аж доки восени 2004 не вперся в обов'язкову для молодих республік стіну під назвою «адміністративний ресурс».

Проба сил нації протистояти тодішній владі – яка, за прикладом російських, білоруських і центрально-азійських колег по радянській номенклатурі, відчула себе готовою сфальшувати результати народного волевиявлення, – виявилася успішною. Однак політично інфантильною.

Швидкий та безкровний успіх Помаранчевої революції подарував українцям віру у власні сили – і разом з тим спорядив їх моральним правом зняти з себе відповідальність точнісінько в той момент, коли основна вимога протесту була виконана. Щойно Віктора Ющенка проголосили гарантом Конституції, нація, делегувавши йому та оточенню всю повноту влади, розсипалася по хатах скраю так само швидко, як перед тим згромадилася докупити в центрі Києва.

Революція перемогла, проте Подія не відбулася. Так буває, коли ще зовсім юне суспільство, задовольнившись першими успіхами, дозволяє собі передчасно повірити в те, що *«мавр зробив свою справу, мавр може йти»*.

Сказати в цьому контексті, що політична біографія президента Ющенка після 2004 промовиста – значить, не сказати нічого. Здається, він і сам усвідомлює, наскільки блискавично перетворився з двигуна величних сподівань на символ очікувань, що не збулися, персоніфікувавши в такий спосіб долю руху, що привів його до влади.

Нагода виправити помилки і разом скласти вирішальний іспит на зрілість політичної нації трапилася рівно за десятиліття – в той же час на тому ж місці.

«Обличчя російсько-української війни», листопад 2024 року. Знищений автомобіль у полі між Мирноградом та селом Новоолександрівка недалеко від лінії фронту під Покровськом

Світлина: Костянтин Ліберов / Libkos /

ІНТЕГРАЛЬНА ДЕМОКРАТІЯ

Патріарх сучасної французької філософії Ален Бадью, котрий левову частку власної інтелектуальної біографії присвятив розробці категорії Події, наголошує на тому, що вона завжди є продуктом спільної цілеспрямованої діяльності людей, об'єднаних довкола певного набору цінностей.

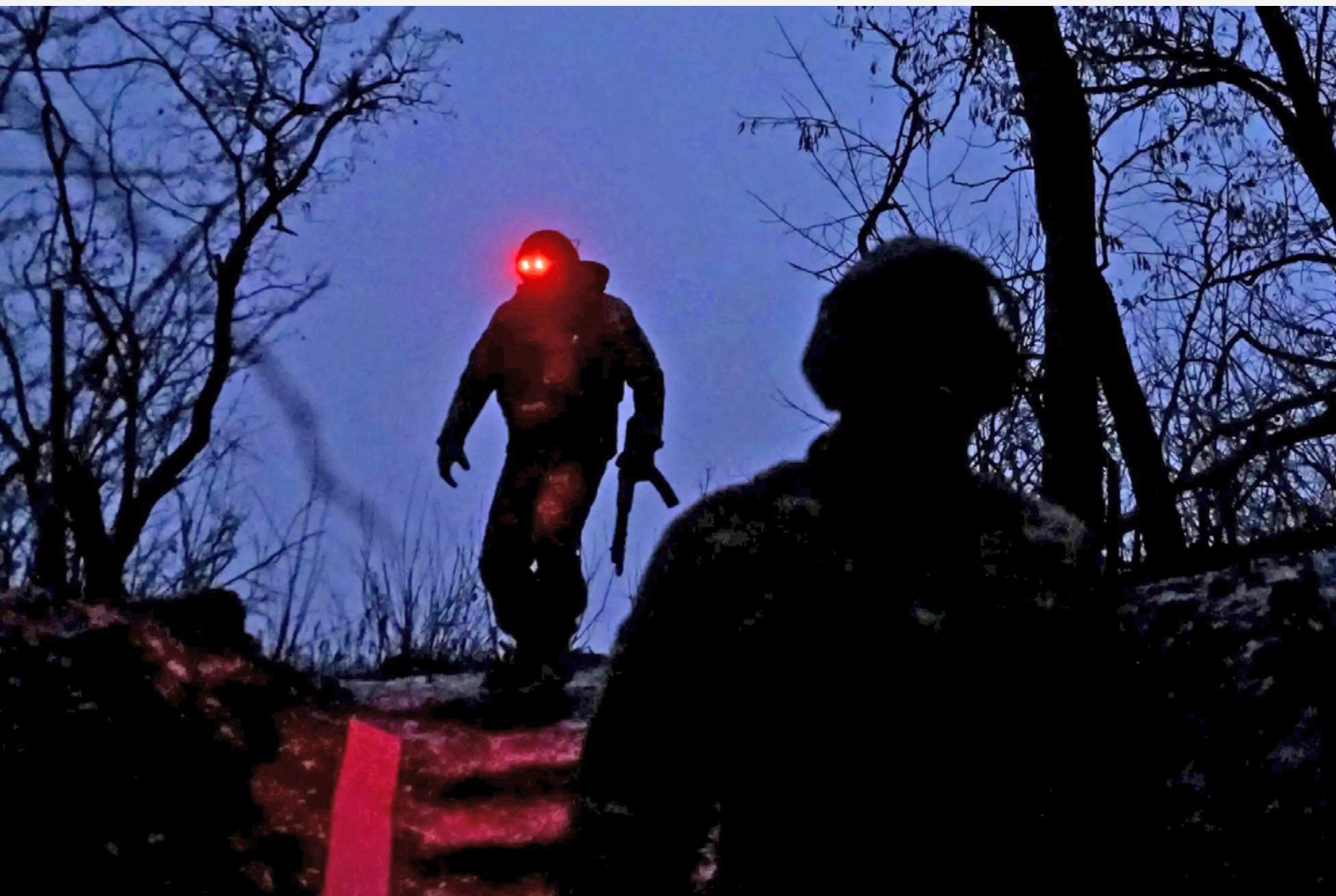
Подія, на відміну від Ситуації, яка передує їй та складається під впливом більшою чи меншою мірою об'єктивних чинників, не виникає «сама собою». Її фундамент мурує готовність людини в критичний момент зробити вибір, а відтак нести за нього відповідальність: стільки, скільки буде потрібно.

Коли достатня кількість таких людей знаходять одне одного, помітивши, що їхній вибір збігається, з'являється могутній суб'єкт історичного процесу, складений із безлічі конкретних особистостей. Кожна з них відчуває себе свідомим учасником соціальної творчості, сказати б, рушієм часу – і вона справді ним є. Принаймні доти, доки вікно можливостей, окреслене Подією, лишається відкритим.

Це подекуди майже оргазмічне відчуття, яке мало з чим можна було б порівняти, можна, дещо модифікувавши відомий афоризм Альбера Камю, описати як *«Ми бунтуємо, отже – я існую»*. Довгою зимою 2013–2014 років, на оповитому вогнем і кригою острові-утопії в центрі європейського мегаполіса, ми день за днем переживали його кожною клітиною.

Революція гідності була епіфанією, оприявненням, проривом Історії як такої. Створений нею простір свободи дозволив залученій до процесу активній меншості суспільства збагнути власний потенціал у творенні майбутнього.

Співавторами Майдану виступили люди ледь не всіх вікових груп. Утім, про два покоління треба сказати окремо. Для старшого з них – тих, хто вступив у добу пізнього Януковича вже у зрілому віці (30–55 років, кількісно – наймасовіший прошарок протестувальників) – революція та подальший період стали зенітом, вищою точкою політичної суб'єктності. Для молодшого – від 15 до 25 – формативною подією, котра багато в чому визначила їхні цінності, переконання та спосіб життя на наступні десятиліття.

«Обличчя російсько-української війни», 04.12.2024 року. Воїни 110-ї бригади сил територіальної оборони України на передовій у Запорізькій області. | Світлина: Reuters / Scanpix /

Боротьба точилася за зміст національного проєкту: образи майбутнього України, обстоювані урядом і найактивнішою частиною суспільства, розійшлися остаточно після відмови Віктора Януковича підписувати асоціацію з Європейським Союзом і звірячого побиття незгодної з таким рішенням молоді на Майдані.

На поле битви перетворилися навіть самі символи держави. Формально герб, гімн і прапор рівною мірою належали владі та опозиції, майданівцям і «беркутівцям». Проте після 30-го листопада 2013 року світоглядне наповнення, яке вкладали в них учасники протистояння, стало взаємовиключним.

По перших днях, коли сторони випробували власні сили та з подивом з'ясували, що геть не уявляють, як змусити супротивника скоритися чи хоча б відступити, встановилася хитка рівновага. Декілька тижнів минуло і майбутнє співіснували понад перетином ліній столичного метрополітену.

Рубіконом, перехід якого прирік цю шизофренічну суперпозицію на колапс, стала нечувана для суспільного договору пострадянської України ескалація насильства з боку влади.

Кров Нігояна, Жизневського та Вербицького – перших серед рівних лицарів Небесної сотні – сакралізувала протест. Можливість політичного компромісу, взаємних поступок заради повернення до звичної позачасової стабільності, поховали разом із загиблими.

Множинність сценаріїв виходу з кризи, потенційно відкритих напередодні 22 січня, в одну мить схлопнулася до дилеми: революція, силове повалення існуючого режиму, чого б воно не вартувало, чи до цинізму відверта терористична диктатура.

Щоби зрозуміти, що нас очікувало, якби Майдан програв, немає потреби подорожувати в альтернативну версію Мультівсесвіту. Достатньо подивитися на сучасну Білорусь, яка після розгрому протестів серпня 2020-го нагадує щось середнє між латиноамериканською автократією та класичними фашистськими режимами 1930-х років.

Влада завбачливо підготувала собі вигідні позиції. Диктаторські закони було ухвалено у Верховній Раді із порушенням всіх можливих процедур вже 16 січня – менш ніж за тиждень до того, як відбулися перші вбивства протестувальників.

Показово, що в проголосованому того дня пакеті, котрий мав одномоментно поставити хрест на 22 роках становлення демократії в Україні, містилося, зокрема, й мавпування російського закону про «іноагентів».

Останній не лише виявився зручним транскордонним інструментом придушення громадянського суспільства, але й став такою собі правовою візитівкою. Її поява на розгляді національного парламенту безпомилково свідчить про те, що «руській мір» вже почав перетравлювати колись незалежну країну. Трагедія Грузії, яка розгортається перед нами наживо протягом останніх років, з цієї перспективи виглядає ще більш повчальною.

З протилежного боку барикад на Грушевського та Інститутській сумнівів наприкінці січня 2014-го також не лишилося. Тімоті Снайдер у своїй проникливій книзі «Шлях до несвободи», значною мірою присвяченій Україні, наводить свідчення рядової 53-річної активістки: *«Мої друзі – євреї, а я – громадянка Польщі, але всі ми, патріоти України, крокували разом, переконані, що наші життя не матимуть сенсу, якщо зараз протести задавлять».*

Подолання властивого сучасним суспільствам відчуження між людьми, здійснене Майданом і освячене жертвністю його захисників, згадується в кожному першому опублікованому спогаді учасників подій.

Цей процес рухався двома тісно переплетеними між собою траєкторіями: ми одночасно вчилися любити та ненавидіти по-справжньому, так,

як здатна лише людина, що тільки-но віднайшла сім'ю – і ризикує в будь-який момент її втратити.

Холодний відблиск майданівської люті можна й сьогодні розгледіти в методичних рухах навідника міномета під Вовчанськом, позбавлених будь-якої метушливості. Або в зосередженому спокої снайпера ССО в сірій зоні на Курщині, який годинами вичікує нагоди зробити один-єдиний постріл.

«Обличчя російсько-української війни», 07.12.2024 року. У Запоріжжі 7 грудня оголошено жалобу за загиблими внаслідок російського авіаудару днем раніше. За даними влади Запорізької області загинули 10 осіб та 26 осіб, зокрема діти, постраждали. | Світлина: Запорізька обласна військова адміністрація

Любов до своїх по вінця наповнювала Майдан і майдани, анклавів революції в регіонах, щедро розливаючись звіттам країною. Її прояви, способи практичної конвертації в добрі справи, фізично неможливо обчислити та систематизувати. Проте є один, чиє значення для виживання нації зберігається й понині. Народжене Подією українське волонтерство – феномен, що за своїми масштабами та тривалістю не має аналогів у Європі XXI століття.

Згідно з дослідженням Фонду «Демократичні ініціативи», загалом у Революції гідності брали участь 20% населення. Орієнтовно половина з них збирали та доправляли протестувальникам усе необхідне: речі, продукти, гроші, матеріали, спорядження та технічні засоби.

Заледве має сенс вкотре проговорювати, яку роль зіграли волонтери в перші роки війни на Донбасі, поки держава поступово приходила до тями. Власне, єдиним, що я отримав від ЗСУ під час служби в 24-му ОШБ «Айдар» протягом 2014 року, був іржавий кулемет Калашнікова та більш ніж скромний боекомплект до нього. Все інше – від шкарпеток до бронезилета – забезпечили небайдужі українці.

Навіть нині, коли держава та армія міцно стоять на ногах, переоцінити волонтерський рух неможливо. Спільноти, створені революцією або під її впливом, перетворилися на велелюдні, складно організовані інституції, котрі щодня рухають країну вперед.

Це особливо добре видно на прикладі високотехнологічних галузей, пов'язаних із обороною. Українські безпілотні системи, що декілька років тому переважно виглядали парафією маленьких груп ентузіастів, станом на сьогодні гідно конкурують із продукцією світових концернів.

Марно намагатися досягнути цю майже голлівудську історію успіху, не вертаючись до її коріння. 2014-й змусив націю екстерном опанувати навички організації утопії – вироблення всього з нічого.

Волонтерство стало стрижнем культивованої Майданом етики вільних людей: від кожного – за можливостями, кожному – за потребами.

«Обличчя російсько-української війни», листопад 2024 року. Родина евакуюється із села Єлизаветівка у Гродівській громаді Покровського району Донецької області. Україна, листопад 2024 року

Світлина: Влада Ліберова / Libkos /

Проблему ефективного розподілу суспільних ресурсів, над якою билися покоління теоретиків комунізму, революційний Київ у цілком сучасному дусі вирішив через мережеву самоорганізацію, скориставшись потенціалом Твіттера та Фейсбуку.

Протягом останньої декади декілька впливових інтелектуалів підмітили, що постмодернізм помер на Майдані, адже Революція гідності відкинула іронічну релятивність на користь ствердження істини, зокрема й ціною життів її прибічників.

Утім, мало хто звернув увагу на інше: на Майдані знов народилася Республіка в первинному античному значенні слова, затертому від повсякденного процедурного вжитку, – спільна справа у дослівному перекладі з латини. Її раптове, а втім природне віднайдення у вирі революційної творчості дозволило нам намацати осердя власного національного проекту. Ефект, спричинений таким відкриттям на численних свідків і учасників процесу, не змусив себе довго чекати.
(далі буде)

Максим Осадчук, історик, військовослужбовець, громадський активіст; 21.11.2024 р.;

джерело: pravda.com.ua;

світлини: ukrainer.net;

світлини із серії «Обличчя російсько-української війни»

від редакції «ХГ»

РІЗДВО В МОЄМУ ЖИТТІ ДИСИДЕНТА І ПОЛІТВ'ЯЗНЯ

Я народився й виріс на Галичині, а тому любов до релігійних свят – особливо до Різдва – була в мене сильною і стабільною.

Ще малим хлопцем я незмінно ходив під вікно своєї дитячої подружки-сусідки, щоб заколядувати, а тоді побачити розкішне диво – їхню ялинку, що була значно багатшою за нашу. Аж дивуюся тепер, як їм узагалі вдавалося почути через вікно отой слабенький дитячий голосочок!

Незмінно щороку ми зі шкільними друзями збирались у ватаги і йшли колядувати. На ці справи радянська пропаганда впливу не мала. Навпаки, для мене й моїх друзів було справою честі піти до родини чи друзів із колядою, навіть знаючи, що вчительські «пікети» могли зафіксувати своїх неслухняних учнів.

Минули роки, і вже 26-літнім я перебрався до Києва і долучився до дисидентського руху. Хоча спершу наше дисидентство полягало лише в тому, щоб зберегтись як українці: розмовляти всюди українською, любити українське та плекати українські традиції. Ясна річ, поміж нами була й різдвяна Коляда.

Щоб провести свої репетиції, учасники нашої колядницької ватаги найчастіше збиралися у борщагівському помешканні Олі та Павла Стокотельних. Ми організовували коляду на вулицях Києва два роки поспіль – 1975/1976 і 1976/1977.

У тодішніх київських умовах колядувати на Різдво було майже немислимо, отож ми ходили ватагою лише 31 грудня. Але й у цей релігійно нейтральний день провести коляду було дуже важко, бо КГБ робив усе, щоб її не допустити.

Якось, 31 грудня 1975 року, кагебісти дійшли висновку, що головного заводіяку колядок Миколу Матусевича слід якось спровокувати і заарештувати. І справді, його тоді спіймали і засудили на 15 днів «за хуліганство».

Інсценізація хуліганства була класичною. До Матусевича підійшов чоловік, попросив сигарету, а коли Микола зупинився, щоб витягнути її, той почав кричати: «Ти чево на мене брасаєшся?!» [Ти чого на мене кидаєшся?] – і так далі. «Де не візьмись» – міліція, якісь «свідки» – і Миколу зразу ж пов'язали...

Ясна річ, для нашої колядницької ватаги втратити Миколу 31 числа – це серйозний удар. Але ми вирішили все одно піти колядувати – не будемо ж піддаватися психологічному тискові! Єдине, про що домовилися, – щоб кожен із нас узяв зі собою паспорт і кожен категорично відмовлявся від будь-яких запрошень на чарку чи щось подібне.

Ходили тісним гуртом, намагаючись не відставати одне від одного.

Реакція людей на нашу коляду була дуже симпатичною. Та й у нас, наскільки це було можливо, піднявся настрій, хоч ми бачили, що за нами прицільно стежать.

Іншого разу (це була зустріч 1977 року, і Микола вже був із нами) наша коляда проходила також доволі нервово, з певним протистоянням. Міліціонери підходили до нас і казали: «Прекратіть, ідіть по дамам!» [Припиніть, ідіть додому]. Зате люди реагували дуже гарно, в магазинах нас щедро обдаровували цукерками, у транспорті зустрічали усмішками.

Ясна річ, заходили ми й до відомих людей – як-от до «хресного батька» всіх українських дисидентів, українського письменника Бориса Антоненка-Давидовича; племінниці Михайла Коцюбинського – літературознавиці Михайлини Хомівни Коцюбинської; вдови відомого оперного співака Бориса Гмирі – Віри Августівни Гмирі; перекладача і літературознавця Григорія Кочура.

Наше колядування було невимовною радістю для усіх господарів: вони трепетно ставилися до виявленої уваги, але водночас і самі служили «розеткою», до якої спрагло під єднувалися всі ослаблені та «знеструмлені». Спорідненість душ була дивовижною.

З тогорічного колядування запам'ятався один характерний момент:

коли наблизилась 10 година вечора, наша колядницька ватага згадала, що на Уралі, де в той час каралися українські політв'язні, надходить уже 12-та, північ. Отож ми підійшли на тодішній вулиці Червоноармійській до будиночка Марії Заньковецької й символічно заколядували їм.

Правда, заспівали ми сумовиту «Не плач, Рахиле...», в якій є такі слова: «Любов України – вся їх провина».

А 23 квітня 1977 року нас із Миколою Матусевичем заарештували, і ми після року слідства і суду опинилися на Уралі серед тих бранців Кремля, яким іще недавно співали свою колядку.

В таборі «відправлення будь-яких релігійних культів» було суворо заборонено: радянські в'язні були надійно захищені від «наркотичної залежності» від «копіуму

для народу»... Проте відсутність нормального обрядового життя часто лише загострювала чутливість людини до глибинного відчуття Бога. Так утрата зору часто загострює інші чотири органи чуття незрячого.

Табір навчив нас відчувати глибинну єдність християн – навчив своєрідного табірної екуменізму. Були для цього, знову ж таки, суто практичні передумови. Розрізнених християн легше переслідувати, тоді як духовно об'єднані, вони стають потужною силою. Тому в нашому таборі всі християни відзначали Різдво й Пасху двічі – за григоріянським та юліянським календарем. Маючи перед собою виразно антихристиянську силу, християни різних конфесій ставали опорою одні для одних.

До відзначення релігійних свят адміністрація табору в різний час ставилася по-різному: то карала за «порушення режиму», то «не помічала».

Історію покарання в'язнів за святкування Різдва я дізнався з розповідей відразу після приїзду до зони. Це сталося в січні 1978 року. На знак протесту десять в'язнів оголосили 11 січня голодівку і спрямували свої протести до Ради зі справ релігій при Раді міністрів СРСР. А через тиждень уже 16 в'язнів оголосили страйк на знак протесту проти утисків їхнього права на свободу відправлення культів, на що начальник ВС-389 полковник Міков погрожував в'язням розправою не лише в таборі, а й після звільнення.

Моє перше табірне Різдво – точніше, Святвечір 6 січня 1979 року – збагатилося доволі кумедною пригодою. Надійшов вечір, і я сумовито блукав табором, згадуючи рідний дім. Дуже мені бракувало мого табірної побратима, українського поета, літературного критика й релігійного філософа Євгена Сверстюка, якого кілька днів раніше вже взяли були із зони і перед етапом на заслання помістили в карцер. Це була й оперативна потреба, і помста водночас: по-перше, так було більше гарантії, що Сверстюк не встигне прихопити з собою якісь таємні матеріали, а по-друге, це давало наглядачам нагоду додатково познущатися зі звільнюваного, постригши його наголо.

Карцерний барак стояв окремо, відгороджений від житлових бараків колючим дротом, але все ж не дуже далеко. Отож, блукаючи територією табору, я раптом помітив, що кватирка вікна в тому приміщенні, де утримували пана Євгена, прочинена (надворі не було надто морозно). Отож у мене відразу з'являється ідея трохи скрасити йому цей вечір, якомога голосніше заколядувавши, щоб він це почув.

Недовго думаючи, я підходжу максимально близько до карцерного бараку, наскільки це дозволяє колючий дріт, і заспіваю: «Нова радість стала...».

Десь на середині колядки відчиняються двері штрафного ізолятора і виходить черговий, який почув мій спів. Із порога він помахав мені кулаком, і я вже не продовжував коляду, щоб не перетворювати її на політичну демонстрацію. Натомість утішався думкою, що раз почув її черговий – значить, почув і мій побратим.

Наступного дня мене викликає оперуповноважений Рожков і дещо розгублено зачитує рапорт про порушення режиму. Там було детально описано ситуацію біля

карцерного приміщення й зазначено, зокрема, що «Маринович пел монархіческіє пісні» [Маринович співав монархічні пісні]. Опер недовірливо дивиться на мене: невже я змінив свою націоналістичну орієнтацію? Спершу я також дивився на нього отетеріло, а тоді розреготався, бо до мене дійшло: все правильно, я таки дійсно звертався до царя. Адже наглядач вийшов з дверей саме в той момент, коли я виспівував колядницьке: «Ой ти, Царю, Царю, небесний Владарю...!» Слово те саме, а духовні коди – різні.

Так на короткий час я став «українським буржуазним монархістом»...

В інші роки свята минали мені якось нерівно. Досить було хоч на хвилину забутись і допустити до серця спогади, мрії, емоції, як зразу ж опора вислизала з-під ніг і я летів у прірву туги. Про такий стан я якось написав своїм рідним у листі:

«А Святвечір був сумовитий, тихий, бо душевні сили мої вже вичерпались і вистарчило їх тільки на колядки в глухому куточку разом із ще одним галичанином».

Проте бували роки, коли я щиро веселився, веселив інших перебиранцями й колядою. Тоді я брав у руки акордеон, що якимось чудом опинився в нашому таборі, і співав тих галицьких колядок, що їх знав напам'ять. До українців долучалися й інші в'язні, як-от латвієць Юрій Бумейстер, який відпочивав душею, слухаючи українські мелодії.

А в травні 1984 року, після 7-річного ув'язнення в таборах суворого режиму, мене привезли до Казахстану відбувати 5-річний термін заслання у селі Саралжин. Я вже був порівняно вільний, працював теслею у столярному цеху і з допомогою своїх Матері та сестри поступово обживав кімнатку у саманному будиночку. Мати приїхала до мене саме перед Різдвом 1985 року (тоді ще за староюліянським календарем), і зі Святвечора розпочалися тихі Божі дні. Я вперше за сім років проспівав з Мамусею наших галицьких колядок, поїв різдвяного борщу з вушками, вареників, куті. Наш побут був безхмарний, а я щасливо закутувався в теплу «шубку» Маминої любові.

Різдво 1987 року я відсвяткував у тому ж казахському Саралжині зі своєю дружиною Любою, яка покинула роботу в Києві та приїхала в Казахстан розділити мою засланську долю. Знову звучали колядки й бриніла надія на Божу опіку над цим світом та Україною. І разом із Любою через кілька місяців зустрів я вістку про моє дострокове звільнення. Йшла ґорбачовська «перебудова», яка несла зі собою, зокрема, майже різдвяне чудо преображення української землі.

Колонку написано на основі спогадів: «Мирослав Маринович.

Всесвіт за колючим дротом (Спогади і роздуми дисидента)».

Львів: Видавництво Українського католицького університету, 2016.

Мирослав Маринович, правозахисник, публіцист, політв'язень радянської доби, один з основоположників Української Гельсінської групи, радник ректора УКУ; джерело:

theukrainians.org

Відійшла з цього світу многогранна людина – християнин, сім'янин, науковець, громадський і духовний діяч – професор Леонід Рудницький

Професор Леонід Рудницький був відомим германістом, україністом, спеціалістом порівняльної літератури та визначним організатором академічного життя. Його досягнення принесли йому одну з найвищих відзнак як для вченого, який працював за межами України, – членство в Українській національній академії наук. Громада відзначила академіка Рудницького за його ініціативи в богослов'ї, історії, мистецтві та літературі.

Він був інтелектуалом, який плекав свою віру. В останні кілька століть віра та розум часто роз'єднані. Леонід Рудницький та його дружина Ірина стали прикладом гармонійного союзу. Разом вони глибоко займалися залученням мирян до Української Католицької Церкви, особливо після Другого Ватиканського Собору та прибуття патріярха Йосифа Сліпого на Захід. Патріярх Йосиф став для них маяком – духовним батьком і лідером, чие бачення світу вони прийняли всім серцем.

Митрополит
Борис Ґудзяк / [ФБ](#)

Помер визначний діяч американської діаспори професор Леонід Рудницький

З великим сумом і жалем Український Конгресовий Комітет Америки (УККА) повідомляє своїх членів та всю українсько-американську громаду, що 8 грудня 2024 року упокоївся в Бозі колишній член Крайової Екзекутиви УККА та колишній головний редактор українського кварталника УККА «The Ukrainian Quarterly», д-р Леонід Рудницький.

Професор Рудницький народився 8 вересня 1935 р. у м. Львові в родині Івана Теодора Рудницького, юриста й офіцера Української Галицької Армії, та Юлії Рудницької (уродженої Лужницької). У 1944 році родина Рудницьких втекла на Захід від наступаючих совецьких військ.

Через рік після смерті батька, в 1951 році, у віці 16 років, Леонід емігрував з матір'ю до США. В 1958 році закінчив навчання в коледжі Ла Саль у Філадельфії. У 1960 році здобув ступінь магістра в Університеті Пенсильванії, а в 1965 році успішно захистив докторську дисертацію в Українському вільному університеті в Мюнхені.

У 1974 році проф. Рудницький приєднався до першої групи вірних, зібраних Блаженнішим Патріярхом Кардиналом Йосифом Сліпим, з метою заснування Релігійного Товариства Українців Католиків «Свята Софія» у США. Цій організації проф. Рудницький присвятив понад 50 років свого життя, в тому числі був на посаді Президента Товариства з 2004 по 2018 рр. Також, за рекомендацією Блаженнішого Йосифа Сліпого, проф. Рудницький був обраний директором філії Українського католицького університету (УКУ) у Філадельфії.

У 1985–1986, 1989–1990 роках проф. Рудницький був головою Міжнародного товариства ім. Івана Франка у США. Тривалий час обіймав посаду декана філологічного факультету і члена сенату Українського Вільного Університету в Мюнхені, а з вересня 1988 до 2004 року був його ректором. Протягом останніх 60 років проф. Рудницький брав активну участь у роботі Наукового товариства ім. Т. Шевченка (НТШ), в тому числі як голова НТШ в Америці (1990–2000) і як Президент Головної (Світової) Ради НТШ (1992–2006). У 2005 р. з нагоди ювілею 70-ліття нагороджений найвищою почесною нагородою НТШ в Україні – медаллю Михайла Грушевського.

УККА висловлює найщиріше співчуття дружині Ірині, дітям Катерині, Ларисі та Миколі, членам родини, близьким друзям та всій українсько-американській громаді з приводу нашої спільної втрати.

Вічна Йому Пам'ять!

Джерело: ukrpohliad.org